

DEBRECZENI SZEMLE

IRODALMI, SZÍNHÁZI, ZENEI ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	12 korona.
Fél évre	6 „
Negyed évre	3 „
Vidéki előfizetők bélyegköltsége egész évre 2 K.	

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

SZATHMÁRY ZOLTÁN.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Piac-u. 71. szám.
(Schwartz-ház) II. emelet, feljárt 1. lépcsőn.

Hirdetések feladhatók a városi nyomdában Dózsa
György lap-metteur kezeihez is.

Jegyzetek a háboruról.

A háborút most már, különösen Szerbia rideg magatartása miatt, a világ minden nagy nemzete kezdi kétségbeesetten komolyan venni. De nagyon komolyan kell vennünk nekünk a Balkánt, a lenézett félszigetet, kigunyolt nemzeteivel, melyeknek királyai, vezérférfiai eddig csak az élclapokból voltak ismeretese.

Középkori színezetű a háboru, az öldöklés megvadult dühössége, a vérontás gyalázatossága, de mégis mennyi lelkesedés és mennyi fanatizmus élhet a szerbekben és bolgároknak, akik husz évig türték, hogy bicskássák őket és ez alatt hőiesen készültek a súlyos és döntő feleletre. Gyengébb idegzetű embernek nem ajánlatos ez a háboru, még az sem, hogy átböngésszék mindennap a haditudósításokat, mert a dörgő ágyuk fedezete, a szuronyroham, a bombavetés, a késsel-tőrrel való öldöklés még gondolatnak is iszonytató. Arra az egyre jó talán az ilyen háborús világ, hogy az ember kezdi latolgatni, mennyit is ér ez az élet és megirigyl azokat az államokat, amelyek messze élnek innen és nem fenyegeti az a veszedelem őket, hogy bekerülnek a háborús területbe. Pártot foglalni természetesen nem szabad, mert arra kellene gondolni, hogy nem népek csatája ez, hanem emberek küzdenek odalenn és emberek pusztítják egymást, — miért? — talán semmiért. Talán nagy gazdasági értékek fognak felvetődni a háboru nyomán, de ki aratja le ezeket? — talán egy dicsőgloire fénye fog a Balkánon felragyogni, de ki szítja fel ennek a sugarait? — talán kultura fakad a sziklákból, de ki szürcsöli ennek a mézét? Kicsoda azok közül, akik vérüket ontják. Igaz, a jövő generációé mindegyük, de mennyivel erjesztőbb kovász az elkövetkező nemzedék boldogulására a munka, az ész, a kerges tenyér, mint a vérpatak? Eh, — kicsoda gyermekes filozofálás ez! Odalenn az emberek nem tesznek fel maguknak ilyen kérdéseket, hanem mennek, menetelnek, rohannak előre, vagy futnak visszafelé eszeveszettül, a kétségbeesés paripáján az egyik, amelyik azt hiszi, hogy most lesz naggyá és rendíthetetlené; a másik, amelyik azt érzi, hogy most kell elpusztulnia. A félhold, amely annyi népet leigázott és annyi embert fűzött rabszóra, vajjon hová fog lehanyatlani, vajjon hol fog egyszer megpihenni. A történelem kegyetlenséget űz, vagy igazságot szolgáltat, amikor letörli őt Európa mappájáról?

Ki tudna erre megfelelni?!

*

Vajjon belekerülünk-e a balkáni lángtengerbe?!

Ez most a legfontosabb kérdés?

Pár évig nyugodtan végeztük ügyeinket, bajainkat. Édes istenem, hát mi közünk van nekünk a szandzsákhhoz? Mi közünk nekünk Tuzihoz és Podgoricához? Most egyszerre sógorunk lett Abdul

Hamid és úgy vigyázunk az ex-szultán millióira, mintha a mi párnánk alól lopnák ki a pénzt. Hirtelenében összefogóztunk, körbe állunk, én titokban megszorítom az orosz nagykövet kezét, mert ő jó, ügyebár és békét akar. Álminkban admirálisok között lépegetünk. Nagykövetségi szalonokban hadi plánumokat forgatunk, áttelefonálunk Cettinjébe, na, mi van, mit csinálnak a hadtestek? Ilyenkor tudjuk, mit csinálnak a tábornokok is, akikről még a múlt hónapban még véletlenül sem beszéltünk, most hirtelen megnőnek előttünk, morózus arcukat bámuljuk, amint végig huzzák angol fotelekben ülve csontos ujjukat a térképeken, amint beülnek a kosiba, amint egyik királytól a másik királyig szaladgálnak. És a királyok? Hát voltak-e hozzáink ily közel királyok, mint e pillanatban. Most itt ülök az asztalnál, de szemtől-szembe látom Ferdinánd jól táplált arcát, amint kitekint az ablakból.

Egy nagy család vagyunk most, szegény ujságírók, szederjes ajku börzianerek, bulgárok, szerbek, törökök, németek, angolok, franciák, oroszok, olaszok és magyarok, mindnyájan összebuvunk, a kulcslyukon hallgatódzunk, mit csinálnak benn a másik szobában az ötven diktátorok? Mint az iskolában, a tanári konferencián úgy ülnek a háboru és béke szigorú karmesterei és remegünk, vajjon mi lesz a sorsunk? És látjuk, hogy az egyik érdemrendes ur izgatottan, feltűrt gallérral szalad ki a szobából. A másik mesolyog, redingotjában fehér szegű, bizonyára így van ez, így látjuk ezt a képes hetilapok illusztrációiban. Amerre nézünk, mindenütt ennek a néhány urnak profilja villan felénk. Néha kedvünk támad tanáccsal ellátni őket, békességre inteni, de úgy látszik, haragszanak ránk, kihuznak a zsebük-ből egy osztrák-magyar jegyzéket és azt mondják, csitt és ultimátum.

És mi titokban lemondunk a szolgálati pótlékról, téli mulatságokról, Frteár Erzs, meg a társai kabaréjáról, karrieréről, házasságról, elegáns ruhákról, talán az életünkről is, remegve nézünk, nem hoz-e a posta egy kis vörös cédulát, hogy kardot kössünk, vagy übungoljunk, hogy a boszniai lankásokon háljunk, messze, honnan már képes-lapot sem kapni, hogy megütközzünk, hogy szomorúan eltorzult arccal a földre boruljunk, hogy jöjjön egy mentőkocsi, hogy sirva nézzük a karból gőzön keresztül a kórház plafondját, hogy jöjjön egy tábornok, azt mondja: szervusz kamerád, vagy egy nagy gödröt ássanak, itt nyugszik ezer magyar honvéd, hogy jöjjön évforduló, emlékszobor, dalárda, hohó álljanak meg. Nem szabad megállani, menni kell, menni, menni? De, édes kapitány ur? Muszáj? Hát akkor szervusz, szép hiltvesem és virággal ékes rónaság!

SÓHAJTÁS.

A Debreczeni Szemle számára írta: **Baja M.**

Hej, édes, szép hazám, Nem az az ég, nem az,
Szép Magyarországom! A nap sem az égen;
Mosolygó képedel Nem tud itt a csillag
Vajjon mikor látom? Ragyogni oly szépen.
Ugy el-emlegetlek Más a rét, az erdő,
Itt az idegenbe; A szellő beszéde;
Minden gondolatnál Más a szemünk fénye,
Köny szökik szemembe. A szívünk verése.

Itt még a virág se Kevés az örömünk,
Olyan, mint mindlunk; Sok a sóhajlásunk;
Pacsirta szólásra Sötét föld ölén
Itt hiába várunk. Magunknak sirt ásunk.
Itt csicsergő fecske Ilyenkor eszünkbe
Nem száll az eresze; Jut virágos rónád:
Házletőnkre golya S hűllen, kevésy szívünk
Vigan kelepelve. Odahajlik hozzád.

Öldöklő robotban
Tépjük a testünket;
Könnyeinkkel sózzuk
Fölhányt kenyerünket.
Haza jár a lelkünk,
Mint a bús kísértet;
Mindennap meghalunk
Szülőházánk érted.

SAISON.

A hozomány.

Megölte magát egy leány. Nem golyóval, nem méreggel, hanem egyszerűen kötéllel. A szülei lakásán, Pápán felakasztotta magát és meghalt. Nem törődött vele, hogy haláltusa közben szederjes lesz az arca, meggömbült és gráciától megfosztott a teste. Pedig uri sorba való leány volt, aki, míg élt, adott valamit a külsőségekre is.

De ha mindenáron meg akar halni egy leány, mit törődik az a külsőségekkel?... És mindössze csak tizenkilenc esztendő volt, s így túl sem jutott még jóformán az élet tavaszán. S mennyi öröm, mennyi boldogság inthetett még feléje, ha történetesen meg nem pillantja az élet szennyét, rutságát, igaz, vagy képzelt mivoltában!... De megpillantotta és vége volt az életkedvének s ezzel együtt az életének is, jóllehet még nem érte el a huszadik életévét sem.

Gondolta talán: mit keressen ezen a világon olyan leány, akit virágzó korában, leggyönyörűbb éveiben csak akkor venné feleségül valamely férfi, ha elegendő hozománya van? Lehet, hogy erre való gondolat is elvette kedvét az élettől, látván, hogy hány boldogabb végezetű leány tud bejutni a házasság kikötőjébe, akinek rendben van a hozománya, vagy akit a vőlegénye igaz szívvel szeret. Csak az ő vőlegénye küldte vissza a jegygyűrűt a hozomány miatt.

Az is lehet, hogy halálosan szégyelte magát a szomszédok előtt amiatt, hogy ilyen kegyetlen sors érte utól. Vagy esetleg szerelmes is volt vőlegényébe s megundorodott a gondolattól, hogy a hozomány megmérgezte az életét. De különben ki tudja, micsoda

mozgalmak mennek végbe egy halni vágyó leány lelkében, aki alig múlt tizenkilenc esztendő és csalódott mindenben, amiben egy leányszív csalódni tud...

Pedig, ha van annyi lelki ereje, hogy szándéka közben, a tett előtt eszmélni tud, akkor talán nem megy el az utolsó, legkeserűbb válságig. Tudhatta volna kellő áttekintéssel, hogy az ő tragédiája olyan jelenségre vezethető vissza, amelyet egész joggal lehet mindennapinak, megszokottnak és teljesen kiaknázottnak nevezni. Hozomány! A házasságkötésnek szükséges és sokszor, talán a legtöbb esetben, elengedhetetlen járuléka.

S ilyenkor könnyű arra a magas, morólis párira ülni, amelyről le kell szólni a férfit, aki a hozomány elégtelensége végett visszaküldi a jegygyűrűt és az eljegyzést felbontottnak jelenti ki. De méltóztassék, akármilyen szánalommal vagyunk is az urilány sorsa iránt, némely vőlegény álláspontjára helyezkedni. Tessék egyszerűen elgondolni, hogy háromszor lehet nagyon végzetesen tévedni: amikor az ember a szüleit választja meg, amikor pályaválasztás előtt áll és amikor házasságra lép.

Az első a sors dolga, de a másik kettő az ember előrelátásának a dolga. Sokszor helyrehozhatatlan a másik kettőnek eltévesztése. Házasságot kötni igen könnyű dolog, ami néha azt jelenti, hogy egy koldusból kettő lesz, vagy esetleg tíz is, ha bő gyermekáldás kíséri a házasságot. De a házasság egész életre szólván, az existenciát is újra kell berendezni hozzá és ilyenkor a hozománynak, akármilyen erkölcsi megítélés alá eshetik is, jelentékeny szerepe lehet. És sokszor nagyobb gonoszság házasságot kötni biztos inségnek nézvéen elébe, mint az eljegyzést felbontani.

El kell gondolni azt a szokott jelenséget is, hogy vannak szülők, akik minden áron szabadulni akarván hajadon leányuktól, a kérőnek füt-fát, sulyos ezreket ígérnek, tudva, hogy az ígéretet be nem tarthatják. És ilyenkor nem bánják, akármilyen nyomorba-inségbe kerül is a leányuk s bár-hogyan van is megmérgezve a házaselete. Arra is számítanak, hogy a kérő érthető delikatesszából nem fogja visszaküldeni a jegygyűrűt.

De némely vőlegény mégis visszaküldi és inkább tapintatlan, vagy brutális, semhogy magát és leendő családját egész életére a nyomornak kitegye. Az egyik leány közömbösen veszi az ilyen dolgot, a másik úgy elkeseredik, hogy megöli magát, megundorodván az élettől.

A pápai urileány ez utóbbiak közé tartozott. S akármilyen szokott jelenség is ez, az emberi részvétet nem lehet megtagadni tőle.

Csöndes öngyilkosság.

A Debreczeni Szemle számára írta: **Bartók Mariska.**

Rózsaszín belésű, sötétzöld plüss-függöny volt a védőjük. A Fodor Éva szőke kontya odasimult a Baltazár Ákos fekete angol-szakállához, amint a félhomályban az abfak előtt álltak.

— Nem fél a szegénységtől? — kérdezte a férfi, — a leány pedig, mint egy hízog, doromboló, fehér cica, csak odasimult a férfi hatalmas vállához.

Az ősz hideg szele, barátságtalan szürkésege hozta őket össze; a leányszoba virágos függönyei, apró butorai s csecsebecsei jó hátteret képeztek, ehhez az idillikus szerelemhez, amelyben oly sokat

emlegették a fekete kenyeret, hogy szinte hozzászoktak már.

A farsang szétválasztotta őket; a zsurok elfoglalták hol a leányt, hol a leányszobát s egy villogó szemű tüzes vérű asszony meg a Baltazár Ákos esztét. Mert a szívével most is a leányt szerette, de ha ott volt annak a csábító démonnak a közelében, mintha belátta volna, hogy legnagyobb örültség a világon a szegénység.

A Cseke Péter özvegye megtudta ezt vele érteni s Baltazár Ákos hihetetlenül tanulékony volt. Még szemrehányást tett magának, hogy Fodor Évát le akarta kötni. Szegénységben nem tudnának élni sem ő, sem a leány, bűhő álom volt s úgy látszik, Fodor Éva könnyen tud feledni!

Azt beszéltek, hogy Baltazár eljegyezte a szép özvegyet. Már nem járt Fodorékhoz, de az a bohókás jelenet s még bohóbb álmok, úgy is csak az ő titkuk volt, tisztességgel visszavonható; a leány komoly tekintete. Nem volt abban sem kérdés, sem fenyegetés, de úgy mosolygott rá, — mint a többire.

A Csekéné hangos kacaja néha úgy belenyilallott a szívébe; amaz csak mosolygott, de milyen mosoly volt az! A heves vérű asszony szeszélye, olykor teljesen indokolatlan kitörése, csaknem blazírtá tette.

Nem ilyenről álmodott ő! Ábrándos lelke nehezen tudott meghajolni az ész okosító szava előtt. Néha szinte buskomor volt.

Az asszony enyelgett vele; hosszasan hallgattak.

— Most mondja meg, mit gondolt? — kérte az asszony.

Zavartan felelt, tagadta még azt is, hogy gondolt valamit, de az asszony féltékeny szeme észrevette. Sirt, jelenetet csinált s míg a férfi csititgatta, az asszony ráborult, hevesen, féltékenyen ölelte, csókolta s egyre azt suttogta:

— Nem adlak oda — nem adlak oda!

Ilyenkor víziói voltak; egy szelíd, szőke lányarc, mély, komoly tekintettel, gyöngye mosolylyal. Ez még nem tud visszacsókolni.

Egy sirással elegyes jelenet után elhatározódott, hogy elmenni a kaszinó bálra. Az asszony akart is, nem is.

— Igérd meg, — könyörgött, — hogy senkivel nem táncolsz.

A férfi ráhagyta:

— Jó!

— Éjfél után haza jövök s te nem mégy vissza.

— Jó!

— Másnap kimegyünk Abosra, most megnézheted az egész birtokot; a tisztartóm irt, hogy sok a vad.

— Jó! — mondta a férfi szórakozottan s megcsókolta a kis, fehér kezét.

Az asszony jobban készült a vadászathoz, mint a bálra.

A sógorasszonya is velük ment, egy pár udvarló is hivatalos volt; most még nem mehettek egyedül, majd májusban.

— Tudod mit, — mondta a sógorasszonyának, — megmondom Ákosnak, tartsuk meg kint a jegyváltást.

Ezzel a tervvel fogadta a vőlegényét s az mindent ráhagyott, aztán eltuszkolta az aranyműveshez; kiválasztotta a gyűrűket, felírta, mit kell belevélni.

— Felette sürgős? — kérdezte az aranyműves.

— Óh, nem, felelte szórakozottan, három nap múlva eljövök. Mint az alvajáró ment tovább.

nem tudta mi történik vele, nem birt szabadulni egy ködképtől, mely üldözte, ha futott előre s eltűnt, ha utána rohant.

És Fodor Éva, mikor felpróbálta a fehér bál ruháját, az anyja elégedetten mondta:

— Ha Sós Bert meg lát, még az este fog nyilatkozni.

— Nyilatkozott már így is, vallotta a leány, de az arca nem lett piros, talán még halványabb.

— Mikor? — kérdezte a mama meglepve.

— Már régen, van vagy négy hónapja.

— Miért nem szóltál!

— Elfelejtettem, — mondta csendesen s úgy az illuzionos, pünkösdi-rózsás selyem ruhában, odahajlott az anyja vállára és zokogott, bugó, elhaló zokogással. Mikor felemelte a fejét, még nedves volt a szeme, az anyja nem szólt többet s majd meghaltak ebben a hallgatásban. Mit is mondtak volna! Azt, hogy Baltazár Ákost szeretem! az anyja meg azt mondhatta volna rá: Azt a gazembert! Jobb volt hallgatni! Így gondolta mindenki azt, amit akart. A lány azt gondolta: Nagyon-nagyon szerettelek, nem is tudlak elfelejtetni, visszatudnálak imádkozni a másvilágról, de ezen a világon már meghaltunk egymásra; nyomorult lennél, ha megcsálnád azt az asszonyt. Engem nem csaltál meg; nem ígértél semmit, tréfából volt elmondva s én már elfelejtettem. Légy te boldog, én is az akarok lenni.

*

Az egész estén nem vette le Csekéné a szemét a Baltazár Ákos hideg arcáról. Mintha érezte volna, hogy a szenvedélyek egész máglyája van összehalmozva annak a lelkében s csak egy kipattanó szikra kell, hogy örök lángra lobbantsa. Nem tudott eléggé vigyázni.

A lány egyedül állt, egy rododendron nyíló ágai mellett. Még pihegett a sebes táncról, arca fel volt hevülve s nagy legyezőjét libegtette.

Szinte villamos áram futott végig rajta; hirtelen hátra fordult, Baltazár állt mögötte, az arca halvány volt, a tekintete megtört, nem tudott szólni, a szemük sugara egybekapcsolódott s fogva tartották egymást; nem lépett közelebb hozzá, alig hallható hangon, melyből kikokogott a megbánás, a szerelem, a remény akkordja, szólt:

— Éva! én még mindig a régi vagyok.

A leány szeme félig lecsukódott, a nagy vi-rágos legyező odahajlott a hófehér vállakra, csendesen, komolyan szólt s a hangjában se lemondás, se feltámadás, se remény nem volt:

— Én már nem!

(„) Republikánus-párt Debreczenben. Gyalázatos az, aki rosszat gondol, mondta a lovagias királyok leglovagiasabbja, mikor felvette egyik udvarhölgye harisnyakötőjét és felcsatolta a bizonyára formás bokára. Ugyanezt mondjuk mi is, akik igazán önzetlen hazaszeretettel merjük megállapítani, hogy olyan diplomáciai ügyetlenséget ritkán követnek el,

mint a debreczeni április 14-iki trónfosztó határozat. Az egész külföld ellenszenve feltámadt s jött szívesen az orosz cár hadserege, hogy az ország monarchikus államformáját megvédje. És ennek számlájára írhatjuk a *kegyetlenkedéseket* is nagyobbára. Most azután Debreczenben is megakar alakulni a köztársaságipárt. Hát annak a 10 millió magyarnak, beékelve ide Európa közepébe, éppen ez kell. Egyáltalán nincs más bajunk, mint hogy köztársaság lehessünk. A sok mindenféle pártoskodáson, önös érdekekre visszavezethető ellenségeskedésen kívül még az kell, hogy felszínre dobják azt a kérdést, ki legyen a köztársasági elnök?! Bizonyos, hogy 10 millió magyar közül egyetlen egy sem akadna, aki azt kívánná, hogy a másik legyen. Kérdezzék meg csak dr. Király Pétert, belenyugodna-e a Jánosi Zoltán elnökségébe s viszont Jánosi a Királyéba?! És nagyjában így volna ez, szórul-szóra azonképpen az egész országban.

+ **A halál** igazán nem válogat. Sok szegény ember mellett, olyan valaki halt meg a héten Debreczenben, aki 20 milliót hagyott itt. Harstein Péter, aki a jótékonyosság gyakorlása mellett is milliomos tudott lenni, költözött el az élők világából; itt hagyva a 20 milliókat és az azokkal járó terheket. Szépen élt, mintaszerű volt emberi pályafutása, de azért úgy hírlík, 81 évvel is nagyon szeretett volna még élni. Istenem, milyen nehéz is lehetett megválni annak az élettől, akinek ilyen rengeteg pénze volt. És talán egy egész élet minden boldogsága nem ért fel azzal a gyötrellemmel, amelyet elmúlása felett érzett. Mennyivel könnyebben bucsuzhatik az az árnyékvilágtól, aki nyomorúságban tengette életét. Szóval az élet senkinek sincs úgy jól, ahogy van, mert senkinek sincs úgy, amint szeretné...

(!) **A Csütörtöki felolvasó-esték** megint megkezdődtek, igen élénk konkurrenciát csinálva a Csokonai-kör felolvasásainak. Dr. Lóky Béla és Mihalovits Jenő az elhasznált iskolai irkák s kifizetett orvosi vényeket ismételtén lázas tevékenységgel vagdadják fel pótjegyek-nek, míg a Csokonai-kör felolvasó üléseire majd fogni kell az ingyen publikumot. Hiába, a közönség-előtt nagyon népszerűek ezek az esték, melyeken művészet, irodalom kívül könnyebb fajta szórakozást is kap. És igazán nem tudjuk kit sajnáljunk jobban, Mihalovits Jenőket-e, akik egy kis irodalmat és művészetet sok-sok csináltvirágok közt lopnak be a közönség szeretetébe, vagy azokat, akik a gyertyavilágot az akadémiasság vékaja alá rejtik.

Huszonöt éves házassági évfordulóját ünnepelte Debreczen város egy derék vendéglős polgára: **Ottó Sándor**. Becsületes munka által biztosított jólét, embertársainak szeretete vette őt és feleségét körül és a dolgos, jólelkű élet nyújtotta meglegedés. Sok vonat befutott, kifutott a debreczeni vasúti pályaudvarról, mióta Ottó Sándor a vendéglős a már külön kis tartományában s a jó sörét szerető, a város messze kerületeiből a *restli*-be kijáró asztaltársaságok szakértő gégein sok-sok árpálé lefolyt azóta. Tipikus debreczeni polgára lett Debreczennek a nemzetiségi vidékről idekerült Ottó Sándor, aki jótékonyágáról ismert feleségével együtt sok derék asszonyt nevelt a mi kis társadalmunknak. Az imádkozzál és dolgozzál parancsokat híven teljesítették ők negyedszázadon keresztül s eme elvnel fogva biztosították maguknak azt a boldogságot, amelyet a mai társadalomtudományi elvek mellett olyan nehéz megszerezni.

(?) **Maga!** A zsurok, háziestélyek, bálók küszöbén állítsuk meg egy pillanatra a jóízűt, a páváskodó magyar lovagiasságot, a műveltségével kérkedő társadalmat, s azt a nagyreményű aranyifjúságot, amelyre oly büszkék vagyunk. Hívjuk fel figyelmünket arra a betolakodott idegenre, amely a női nem iránti tisztelet határait már is annyira megnyirbálta, hogy alig veszünk észre valami különbséget a nő és férfi között. Ez a betolakodott idegen nem személy, csupán egy szócska, négy betűből álló, rettenetes csunya szó:

— *Maga!*

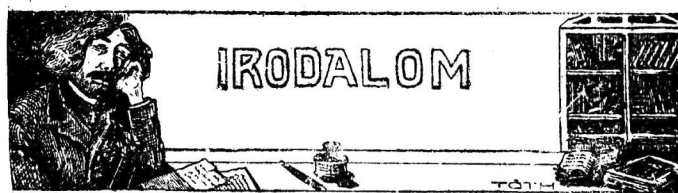
Nincs hasonló más szó e magyar nyelvben, melyet annyi arroganciával, pökhendiséggel, fitymálással, modórialansággal lehetne kiejteni, mint éppen ezt a „maga“ szócskát. Amióta a modernizmus lábat adott ennek a szónak és hogy úgy mondjuk „szalonképessé“ tette, széles ez országban eldurvult a társalgási módor, a nők iránti tisztelet rovására a határt nem ismerő pajtáskodás helyett lépett előtérbe. — A „maga“ éppen olyan, mint a „szervusz“. Csak azért tegeződünk össze mi férfiak, hogy annál jobban lecseplhessük egymást. Semmi köze nincs ma már a baráti érzésnek a szervuszhoz. De a maga még a szervusznál is közönségesebb s valóban fölháborító, hogy éppen mi, a lovagias magyar intelligencia engedjük meg magunknak azt, hogy hölgyekkel szemben alkalmazzuk. Az alsóbb néposztálynál is csak szolgálával szemben engedik meg ezt a durva megszólítást. A jóízű közvéleményhez apellálunk, hogy lovagias mivoltunkat megmentendő, küszöbölje ki a zsurok, háziestélyek, bálokról és általában minden társadalmi érintkezésből ezt a szót „maga“.

*

— *Ha nő vagy férj* olesón akar öltözködni: szöveget Fischer Adolf és fia (Piac-u. 61.) czégnél szerezze be.

— *Löbl Gyula és Társa* látszerész és fényképészeti szaküzlete Piac-u. 63. szám. Telefon szám 869.

Zanderezés Svéd gymnastika gyenge testalkatnak fejlesztésére. Orvosi massage. Forróleg. Villamozás. Dr. Szász Adolf debreczeni Zander-intézeté Piac-u. 59 sz. Földszint, (Telefon 389 szám.)

A Csokonai-kör kapunyitása.

Csokonai születésnapjára évfordulóján nyitotta meg az idei felolvasó szezon a Csokonai-kör s ez alkalommal **dr. Kenézy Gyula**, a kör alelnökének megnyitó beszéde igazán művészi avatja a felolvasó-ülést. **Dr. Kenézy Gyula** új, modern színeket hozott a más-kor szürkés lónusu megnyitók helyébe s fiatalos temperamentuma fölényesen uralta az érdeklődést. Nagyon ritkán szerepelt **dr. Kenézy Gyula** alelnöki minőségében s ezt nagyon rosszul tette. Az ő nagy irodalmi tudására, előadásának művészi készségeire s különösen lelkes páthoszára nagy szükség van a Csokonai-kör ünnepi ülésein.

Er. Kardos Albert igazán nagy irodalmi beccsel bíró felolvasást tartott Csokonairól és Rousseauról. A klasszikusan szép mű becsét a közönség egy nagy része talán kellőképpen nem is tudta értékelni.

Hogy a magas irodalom-művészeti stílus mellett az első ülés iránti érdeklődés népszerűsítették, *Halasy Mariska* és *Székely Gyula* Csokonai-dalokat adtak elő, *Baja Mihály*, a költőpap pedig verseit olvasott fel *Amerikai-ciklusából*, melyből egy fel nem olvasott s egy a közönség előtt nem ismert, szép poémát lapunk más helyén adunk.

Este bankett volt, melyen a jelen voltak számos felköszöntőkben ünnepelték egymást.

*

Kafka Margitnak, ennek a fölényesen, klasszikusan kiváló nagy magyar írónőnek minden munkája várva-várt vendég a könyvpiacokon. A közelgő karácsonyra most jelent meg *Színec és évek* c. regénye a Franklin társulat előkelően pompás kiállításában. A 322 nagy oldalas, vaskos könyv érdemleges műbírálására más alkalmat választunk, most jelezzük, hogy a kiváló poétaasszony legfrissebb könyve, mint az ünnepi piac igazi szenzációja, 4 koronáért minden könyvkereskedésben kapható. A *Debreczeni Szemle* olvasóinak ismételt figyelmükbe ajánljuk a regényt.

*

A **Magyar Könyvtár** legújabb 3 füzete a legfrissebb irodalmi érdekesség. Az *őszön*, Henry Kistemekers három felvonásos színműve az első. Az érdekes cselekvényű, drámai fordulatokban gazdag darabot Ábrányi Emil fordította s a fordítás finomságai már magukban véve is megérdemlik, hogy a darabnak nagy olvasóközönsége legyen. 60 fillér az ára. — A modern irodalom vezérszellemei közül a legújabb időkig a svédek forradalmár szellemű nagy írója, a nyáron elhunyt *Strindberg* Ágost volt nálunk a legkevésbé ismeretes. Most jelent meg több novellája. A *Szent Gotthárd mondája és egyéb elbeszélések* címen. Ára 30 fillér. — Andor József (Cyprián) egy meleg hangulatu novellája jelent meg e címmel a *Magyar Könyvtár* legújabb sorozatában. Egy nemes, diszkrét eszközökkel dolgozó író finom alkotása a novella, kedves, hullámozó menetű szerelmi történet, érzelmesen színezve s szellemesen, vonzó egyszerűséggel előadva. Ára 60 fillér. Mindenik füzetet a Lampel R. (Wodianer F. és fiai) cég adta ki.

*

Dr. Matolesy László, az irodalmi munkásságáról ismert jeles debreczeni tanár, csinos kis kötetet adott ki. Van a kötetben irodalmi tanulmány nagyjainkról, verses színjáték gyermek-előadásokra, monológ, prózában írt költemény, emléksorok stb. Előfizetési ára 1, bolti ára 2 korona.

*

Az e rovatban felsorolt művek kaphatók **Hegedűs és Sándor** könyvkiadóhivatalában, Kossuth-utca 11. szám.

A szerző fogja be a száját, mikor a műve kinyitja az ajkait.

*

Minden költő és író, aki szerelmes a szuperlatívuszba, többet akar, mint amennyit tud.

*

Legélesebben akkor kritizálunk valakit, mikor odarajzoljuk az ideálját.

*

Szellemmel teljes könyv ad egy kis szellemet ellenfeleinek is.

Két dolog megvan minden jó íróban: jobb szeretik, ha megértik, mintha bámulják őket és nem a hegyes-eszü és tulságosan éles olvasók számára írnak.

A színházi het.

A *Tengerész Katóról* mondhatnak akármit s mi is hiába tóditanánk a rossz véleményeket. A közönségnek tetszik, minden este telt ház előtt folytak le az előadásai. Már pedig, akinek sikere van, annak mindig igaza van, ha akinek sikere van, nincs is mindig igaza.

A szöveg gyöngye s a Mérey viccei is majdnem megbocsájthatlanok a magasabb izlés szempontjából, de a Jarnó muzsikája mégis kedves.

Az előadásba lelket *Borbély Lili* öntött, akinek színpadi egyéniségéhez nagyon simult ez a szerep. Pompás jelenései vannak s különösen a harmadik felvonásban eredeti kedves és egyéni humora biztos hatása. *Kassay Károlynak* is egyik legjobb szerepe a zsidó hajóorvos s *Máthé Gyula* is elemében volt, ha temperamentuma, különösen a szellemtelen rögtönzésekben túl is csapott a színpadi vonal határain.

Aranyossy Nusi most már határozott sikert aratott s a maga jelentéktelenebb szerepkörében, igenis hasznos tagja az ensemblének. Tetszetős színpadi jelenség, természetes kedvessége jóleső s temperamentumos, ügyes volt. Kár, hogy táncszámát az utóbbi előadásokon törölték. A jó előadáshoz a többi szereplők is hozzájárultak.

A *Brezeda ur* régen halogatott premierje is a héten zajlott le. A darab minden erőszakos, alantas, érzékiségre spekuláló eszközöket nélkülöző bohózat. Egyszerű ötletességgel dolgozik s jóleső, tiszta derűtséget keltő.

Zilahy Gyula pompás alakítása mellett, jól esett látnunk *Szabó Gyula* dicséretreméltó alakítását. Valóban meglepett bennünket a szélsőségektől tartózkodó, közvetlen hatású jóízűségeivel. Soha szebb sikere nem lehetett s pályáján való haladása határkövét jelzi a *Brezeda ur* kitűnő alakja. Nagyon kedves volt *Vajda Ilonka* s a lényegtelenesség homályából kiemelkedett a *Vámos Giza* színpadratermettsége. Határozottan talentumos színészlány, megérdemli, hogy kellőképpen foglalkoztassák.

A *Hoffmann meséiről* már feltételelesen mondhatunk jó véleményeket. *Zilahy* né hatalmas művészetén kívül most is érvényesült *Solti Ernő* értékes hanganyaga, *Székely Gyula* csodaorvosa pedig ismeretes a közönség előtt. A zenekar hiányai szembezők.

*

A debreczeni színházi bizottság valóságos törvényszéket tartott a héten *Zilahy* működése és a társulat tagjai felett. Mindenesetre joga volt hozzá s nagyon helyesen tette, hogy őszinte véleményeket hangoztatott, de fel kellett volna kérni a zsurnalisztákat, hogy ne hozzák sem szóban, sem írásban nyilvánosságra ezeket a bírálatokat. Utóvégre a súlyos elbírálásban részesült színészek és színésznők másutt, kisebb igényű közönség előtt még megfellelhetnek. Ami *Zilahy* ügyeit illeti, annak egyedül ő az oka. Saját maga kürtölte világgá a fizetési zavarokat stb. Más vállalatok is küzdenek a mai pénzü viszonyok közt, de valamely rendszer mellett igyekeznek felszínen maradni. *Rendszertelenséggel* pedig a legkedvezőbb szelek mellett sem kormányozható meg egy rongyos szandolin sem.

MŰVÉSZET.

Művészi képkiallítás a kaszinóban.

A fővárosi festőművészek, a legkiválóbbak is képeikből így karácsony tájkéán kiállítást rendeznek, mert tényleg művelt lelkeknek nem lehet kedvesebb karácsonyi ajándék egy szép művészi festményénél. Most a debreczeni úri kaszinó, igen helyesen módot nyújtott termei átengedésével egy művészkiállításnak, melyek a fővárosi művészek művészi ízléssel rendező megbízottja rendez. A kiállítás a mai naptól kezdve díjtalanul megtekinthető.

Feszty Árpád, Neogrády Antal, Herrer Cézár, Szepessy Kuzska Jenő, Szontagh Tibor, Permutter János, Zorkóczy Gyula, Náray Aurél, Kézdi Kovács László, Szász István, Molnár Z. János, Németh Gyula, Resler István, Beregi Sándor, Berkes Antal, Markó Ernő, Csapó Jenő igazi művészi alkotásai láthatók itt.

Nagyon ajánljuk a képkiallítást a művelt közönség figyelmébe. Mindenki díjtalanul megtekintheti.

A Filharmonia Társaság e hó 26-án tartandó hangversenyén *Manén* Joán, a nagy spanyol művész, működik közre. A debreczeni közönségnek kedvelt nagy művésze, *Dienzl* Oszkár zongoraművész fogja *Manént* kísérni, sőt egy önálló számmal is szerepel a programmon. A fényesnek ígérkező hangverseny műsora a következő: 1. *Saink* Saëns. Violinkoncert H-mollban op. 61. Allegro non Troppo — Andantino quasi allegretto — Molto moderato e majestese. *Manén* Joán. 2. a) *Polonyi* E. La mer; b) *Dienzl* O. Menuette (dans le style ancien); c) *Max* Tovell. Hexentanz. *Dienzl* Oszkár. 3. a) *Bach*. Sarabande és Doble; b) *Beethoven*. F-dur Románc. *Manén* Joán. 4. a) *Senaille*—*Manén*. Intreductio és Presto; b) *Martini*—*Manén*. Gavotte; c) *Daquin*—*Manén*. A Kakukk. *Manén* Joán. 5. a) *Hubay* Jenő. Humoreske. (Debreczenben először); b) *Paganini*—*Manén*. J. Palpiti. *Manén* Joán. — Tagok belépő-díjat nem fizetnek. Nem tagok *Csáthy* Ferenc könyv- és zeneműkereskedésében s este a pénztárnál kaphatnak jegyet 6, 4 és 2 koronáért.

Mindenféle zeneművek kaphatók *Csáthy* Ferencz, Debreczen legrégibb könyv-, papír- és zeneműkereskedésében, Egyház-tér.

Örök sötétségben.

A Debreczeni Szemle számára írta: KAFFKA MARGIT.

(5)

Ám vékony ujjai játékosan rezegtek meg, amikor a bimbók hús bársonyára gondolt, gyöngén ívelt, csavart szegélyű szirmok kecses formáira és a chrysanthém-levelek ingerlően bolyhos érintéseire, amint fölöttük vigyázva elhuzná tenyerét. Aztán különösen gyöngéd illatokra próbált emlékezni, mélyen lélekzett és tisztán felismerte a kissé hervadt, szükekék irisvirágét, majd egy vi-

rágzó almafa üde lélekzete szállt felé gondolatban; egész felhők, hullámosan torlódó, néha elvesző, majd összefolyó ingerekkel, egy egész illatszivárványt álmodott végig a tavaszi reggelen. Fel, az ég felé fordította az arcát és elmosolyodott. Tudta, hogy alatta leni, három emeletnyi mélységben, siető, vidám emberek, prêmes, pirosarcu asszonyok járnak; még üvegházi ibolya van a gomblyukaikban, de a nap enyhén világít és a nagy folyó ezer habja csillogva, ingerkedve torlódik a hidláb előtt. Istenem, — a világból. — azért sokat meg lehet érezni így is.

Most gyöngé földszag ütődött felé alulról — ázott rögök, fölengedő talaj lávoli illata — és ő egyszerre a temetőre gondolt, egy kicsiny, szétporlott gyerektestre, amely egy volt ő vele. Talán egészen elmállott azóta. Vajjon gyűgyögne már, ha élne? Gondolkodva állt fel, végigment a szobán és a zongora mellé ült.

Igen, hát itt volt az idegen ember, tegnap először. A kották felé nyult félig gépiesen, elhuzta ujjá hegyét a jegyek domboru pontocskái fölött és az erős, rugalmas férfiujjakra gondolt, amelyek uralta tartózkodással, de azért biztosan vezették tegnap a kezét. A vak művész, igen! Nesztelenül, tehát zavartalan nyugalommal ült mellette, a mozdulatai rövidek lehettek és fegyelmezettek, lám, az idegen ház és az ismeretlen asszonytanítvány közelségét a jónevelésű ember biztosságával fogadta. Pedig születésétől fogva vak ez az ember. Istenem, hát lehet azért élni? Lehet!

És a zenére gondolt, amely a virtuozitás hatalmával, a kifejezés egyéni erejével szakadt fel ujjai alól. Keveset játszott még és Éva nem merte kérni; pedig fojtott csöndben, mereven hátraszegült fővel, csaknem önfeledten hallgatta. Megrázta, viharzón, elevenen át, meg átjárta senyvedő, szomjas lelkét a muzsika, mely azelőtt is, mindig is sokat jelentett neki. Ám most, óh, ez egészen más. Hisz oly nevelésesen, együgyűen fiatal volt néhány hónappal ezelőtt és most, mintha vak mélységek fölött járt volna át azóta; e percekben érezte, hogy annyi, annyi minden megváltozott benne. Egyedül volt, önmagába merült el, szenvedett. Most mint az érzékeny hangvilla, úgy rezdült utána a zene hatalmas hullámainak a lelke; fájon, megborzongva, de azért a felszabadulás ámult örömeivel. Hát az — a muzsika! És lehet, lehet élni!

(Folyt. köv. a jövő számban.)

Minden nap napvilágot látnak új különlegességek az archőr ápolására; ezek nagyjából arcfestékek. — Csakis a **Crème Simon** adja meg az archőrnek az üdéséget és a természetes szépséget. 50 év óta el van terjedve az egész világban, minden utazás ellenére. A Poudre de riz és Savon Simon kiegészíti a crème gyógyhatását.

Dr. Weisz József ügyvéd
irodáját Hatvan-u. 1. sz. alá, az egyház új bérpaltájába (kereszt-épület I. em., 38. sz.) helyezte át.

A sötét pont.

Kuckrott Ulrich nyugalmazott őrnagy	Szabó Gyula
Thuszelda, a felesége	Ligeti Vilma
Hans } gyermekei	Szászhalmi
Elza }	Kiss Mariska
Báró von der Bühnenek Gebhard	Kassay Károly

Mária Lujza, a felesége — — — —	Uti Gizella
Imre, a fiuk — — — —	Pethő Pál
Brinkmeyer Christján Ádám kereske-	
delmi tanácsos — — — —	Farkas Pál
Lotti, a leánya — — — —	Vajda Ilonka
Dr. Woodleigh Robi — — — —	Bérczy Ernő
Rebeka } gyerekek — — — —	Radnóthy B.
Jákob } — — — —	Radnóthy K.
Ida, Kuckrott szobaleánya — — — —	Vámos Gizi
Anton, Bühnenck szolgálja — — — —	Kállay Károly

LEGSZEBB BORSALINO ÉS PICHLER FÉRFIKALAPOK.

Kitűnő férfi fehérneműek és különleges szép nyakkendők.

LENGYEL UTÓDA, FRANK IMRÉNÉL

a „Dréher” sörösarnok mellett.

Telefon 855. szám.

Kis gróf.

Agárdi Guidó gróf — — — —	Kassay Károly
László, fia — — — —	Falusy I.
Howard Dorothy — — — —	Zilahyné S. Vilma
Miss Carter — — — —	Csepreghy E.
Rózi — — — —	Borbély Lili
Csibrákné — — — —	Halassyné
Zápolya, igazgató — — — —	Szabó Gyula
Kállai, önkéntes — — — —	Kiss I. Sándor
Rozgonyi, nyári riporter — — — —	Láng Gyula
Schwarz, bankhivatalnok — — — —	Rózsa Jenő
Itatós, színész — — — —	László Árpád
Egressi, színész — — — —	Kemény Lajos
Kocsonya, nevelő — — — —	Lévay Farkas
Pók, zeneszerző — — — —	Kállay
Manuella — — — —	Csanádi Irma
Mimi — — — —	Torday Erzsí
Thomson — — — —	Székelly Gyula
D'Hennery — — — —	Solti Ernő
Maitre d'Hotel — — — —	Szakács Árpád

A debreczeni színház
művészei és művésznői

Kobrak

ozipőkben

aratják sikereiket.

Első felvonás. Nyári vendéglő a külvárosi színház mellett, ahová a kis színházból átjárnak a színészek. A vendéglőbe vetődik gróf Agárdy Guidó a fiával és missis Dorothyval, a milliomos amerikai özvegygyel, akit a kis grófnak szántak. Dorothynek azonban olyan férj kellene, aki már nem egészen járattlan a szerelem iskolájában. Guidó gróf ragaszkodik a házassághoz és hogy kedvében járjon Dorothynek, a fiát összehoronálja Rózsiával, a kis színház primadonnájával, hogy hat hónap alatt oktassa ki Laczi grófit a szerelemre.

Második felvonás. Hat hónap óta Sorrentóban vannak Rózi és a kis gróf. Rózi nem is sejti, hogy az öreg gróf a színházi mamával határidőre kötötte le az ő szerepét és teljesen átadja magát a boldogságnak. Ekkor megjelenik Agárdy gróf Dorothyval és mikor látja, hogy hiába akarja fiát rábeszélni, Rózsitól követeli a szakítást. Rózi fölháborodásában elhítteti Laczival, hogy az öreg bankár a szeretője, aki most eljött érte és ő — elmegy. Hanem a kis gróf nagyon a szívére veszi a Rózi hűtlenségét, a primadonna is megtudja, hogy a „határidő-üzletben” Laczinak nem volt része. A szerelmesek titokban elhatározzák, hogy elszöknek Sorrentóból.

Harmadik felvonás. Missis Dorothy nem ragaszkodik tulságosan a kis gróffal való házassághoz, ellenben elkövet mindent, hogy Laczi és Rózi boldogok legyenek egymással. A fiatalok titokban megesküsznek és Dorothy elintézi a dolgot Guidó gróffal is, aki mindig jobban tettszett neki, mint a fiu. Dorothy. Guidó felesége lesz, az öreg gróf pedig megbékül a fiatalokkal.

Dr. Grósz Pál orvos lakását Hatvan-u. 1. alá (a debreczeni református egyház új bérpalotájába) helyezte át.

Fenyő Sándor

és Fia

Piacz-utca 63. sz.
+++ Alapított 1877-ben. +++

Férfiszabó- és divatüzlet. Legújabb bel- és külföldi gyapjúszövetek. Nagy raktár kalapok, nyakkendők és minden e szakmába vágó tárgyakban. +++++

Saját gyarmányu FEHÉRNEMŰEK

Világhírű **HABIG**-kalapok.

Tengerész Kató.

Steinfeld lovag ellentengernagy — —	Szabó Gyula
Váci Róbert tengerészkapitány — —	Farkas Pál
Kopp Gyula sorhajó hadnagy — —	Szászhalmy Gy.
Radák Lajos báró sorhajó zászlós — —	Falusy István
Dr. Kazár Sándor főorvos — —	Kassay Károly
Kádas Tamás kormányos — —	Székelly
Szepl, a Váci legénye — —	Máthé Gyula
Sághi, matróz — —	Kiss I. Sándor
Temessi báró — —	Solti Ernő
Kató, a Kádass leánya, Temessi báró gazdasszonya — —	Borbély Lili
Lujza, a kapitány felesége — —	M. Torday Erzsí
Téréz, Temessi leánya — —	Aranyossi Nusí
Berta, a főorvos felesége — —	Ligeti Vilma
Radványiné — —	Arday Vilma
Szobaleány — —	Vámos Giza
Bama — —	Szemző Erna

Gyökerez tyukszemirtő Kárpáti-szesz köszvény csúsz ellen szemölcsöt, tyukszemet kiváló hatással bír. Ára 1—2 K.
és bőrkeményedéstazon-
nal megszünteti. — Ára **Alatus** apróvész eleni szer,
csodás hatásu. +++++
70 fillér. +++++ Ára 1—2—4 korona. +++++

A fenti szerek egyedüli főraktára és készítője
HARSÁNYI LAJOS gyógyszerháza
a „Reménység”-hez Debreczen, Csapó-u.

I. felvonás. A „tengerre magyar” nevű hadihajó tisztikarát előkelő estélyen látja vendégül Temessi báró Budapesten. A vendégek közt nagy az izgatottság, mert Radák Lajos báró, a sorhajózászlós, elvesztette a naplóját. A napló Váci kapitányhoz került, ez pedig nagy baj, mert a zászlósnak éppen Vácinéval volt viszonya. Meg kell tehát akadályozni, hogy Váci a naplót elolvassa.

II. felvonás. A hajó fedélzetén a megijedt és kompromittált szereplők Katót, az öreg, derék Kádas kormányos leányát bizzák meg, hogy a naplót valahogyan megkerítse. Kató vállalkozik is a feladatra.

III. felvonás. Kádas kormányos lakásán találkozik a társaság. A napló körül fennforgó összes bajok elsimulnak, a félreértések kiegyenlítődnek. Radák, aki a kacér Vácinéval egészen szakított, feleségül veszi a baronesszt, a báró pedig elveszi a bájos és elragadó Tengerész Katót.

Elsőrangú úri-divatárúk, „ITA”

és „BORSALINO” kalapok,

különleges nyakkendők a legjobb választékban

Frank Testvérek

Piacz- és Szent-Anna-utca sarok. — Telefon 749.

Nóra.		
Helmer		Szilágyi Ernő.
Nóra		Halasi Mariska.
Ervin)		Irmái P.
Bob) gyermekek		Radnóthy.
Rank		Zilahy Gyula.
Özv. Zindenné		Uti Gizella
Gunther		Kemény Lajos.
Meri		Kiss Mariska.
Helén		Vajda Ilonka.
Bérszolgá		László.

Kovács Gyula és Társa

nőidivat termei Debreczen. Főter 55.

(Hungária kávéház mellett.)

Őszi és téli ujdonságok női felöltőkben. Divat-

szőrmekabátok, leány és gyermek felöltők, boák és muffok. Costümök, pongyolák, színházi és esti köpönyek divat-színben **a legolcsóbb árak mellett**

Csípke, selyem és szövetblousok, divatos kötött kabátok dus választéka.

Párisi élet.

Gondremark báró	Székely Gyula.
Bárónő	Csanády Irma.
Gardefen	Bécsi Ernő.
Robinet	Máté László.
Gondram	Perényi Kálmán
Metella	Torday Erzsí
Frick	Kassai Károly.
Prosper	Farkas Pál.
Mitadores	Solti Ernő.
Gimper Karadell	Halasiné.
Folle Verdusz	Vámos Gizella.
Gabriella	Borbély Lili.
József	Kiss Imre.
Urbain	Szabó Gyula.
Pauliné	Aranyossi Nusi.

Pilseni Sörarsnók

Piac- és Kossuth-utca sarkán.

Van szerencsém amélyn tisztelt közönséget értesíteni, hogy a **Pilseni Sörarsnók** vezetését átvettem. A közönség szíves pártfogását kéri illő tisztelettel **Szklénár József**, vendéglős.

Vasárnap délután uzsonna -- zene.

Naponta friss csapolású pilseni és kőbányai sörök.

Lakodalmakat, alkalmi reggeliket, vacsorákat, a legkényesebb igényeknek megfelelőleg elkészítve elvállalok. Mérsékelt áru abonament-ok üzletben és üzleten kívül. **Színház után friss vacsora.** A n. é. közönség figyelmébe ajánljuk a Pilseni ebédet és vacsorát. Egy teríték 2 korona.

Tisztán kezelt borok. Mérsékelt polgári árak.

>>>> Pontos és figyelmes kiszolgálás. <<<<

LUDESER JÁNOS, DEBRECZEN,
Városház épület. ==

Különösen színházi sálakban, kesztyűkben, legyezőkben és illatszerekben nagy választék.

Színházi bluzok féláron.

Szenes legény szenes leány.

Teréz	Zilahyiné.
Piere	Kassai Károly.
Bidár	Máté.
Tardivel	Farkas Pál.

TÉLI női és férfi kalapok, ++++++
TÉLI női, férfi- és gyermek- sapkák, ++
TÉLI kötött női kabátok és lélekmelegítő, +
TÉLI tricót- és kötött kesztyűk, ++++++
TÉLI szövött alsó-ingek és nadrágok. ++++

Gyermekjátékok és disztárgyak **Schwarz M. L.-nél**
 (Megyeház mellett.) ++++++ (Megyeház mellett.)

URANUS

SZÍNHÁZ

E héten!

Hétfőn, nov. hó 25-én.
Kedden, nov. hó 26-án.

E héten!

Szerdán, nov. 27-en
Csütörtökön, nov. 28-én

A HUGÓ VIKTOR CIKLUS.

A NYOMORULTAK II-ik része: „FANTINE“.

Irányregény 2 felvonásban.

Pénteken, november hó 29-én.

Csak 1 napig!

A budapesti „URÁNIA“ m. tud. színház vendégjátéka.

A NAPOLEON CIKLUS II. RÉSZÉ

A FRANCIA FORRADALOM.

3 felvonásban 160 színesen vetített és számos mozgófényképpel.
Irta Pekár Gyula. Felolvas: Győre A.

Előadások este 6 és 9 órakor. Rendes helyárak.

Szombaton, vasárnap, nov. hó 30-án és december hó 1-én

A VÁDLOTT.

Orosz dráma 2 felvonásban és a remek új műsor.

Szombaton, november hó 30-án délután 3-tól és fél 5-től

félhelyáru GYERMEKELOÁDÁS.

Kitűnő új műsor!

Szabó Miklós

Debreczen, Piacz-utca 19. sz. alatt
(volt Ranunkel házbán.)

Rendelésszerűen készült, kész
férfi, fiu és gyermekruha

különlegességek állandóan raktáron.

Felöltők, télikabátok.

Külön mértékszerűnti

angol uri szabóság.

Helyi és megyei telefon 10—64.

Legolcsóbb szabott árak
minden darabon feltüntetve.

Szép szobai növényeket, élővirágból izlésesen
összeállított csokrokat, koszorukat és friss le-
vágott virágokat jutányosan ajánl

JANATKA ALAJOS

kertészeti telepe Szoboszlai-ut 13. sz.

VIRÁGCSARNOK: Piac-utca 59. sz.